skipar í embætti, staðfestir lög og reglur, hinir Guðsþjónustu, og undireins er hann hinn æðsti landsstjóri, svo að hið veraldlega og kirkjulega vald, sjest í fullkominni einingu í hans stjórnanans. Þessi stjórn hefur stundum verið kallað "Consistorialstjórn", að því leiti sem landsstjórinn ekki sjálfur stjórnar kenslunnar kirkjunni, heldur gjegnum nefndir embættismanna. Í Danaríkis landstjórn liggur líka — og Danaríkis öllum kirkjunni — þessi stjórn til grundvallar, að konungur er "summus episcopus"?, og sem "consistorial"-stjórn, þá hefur þetta atriði síðan komið fram í undanförnum, af því consistorium nemdur af veraldslegum og geistlegum, sem "Conseillid"?: náið eining er veraldlegir embættismenn, og embættismaður, og það hafði kirkjustjórn. Eptir nú að kirkjustjórnin var takmörkuð, að einum manni er kirkjustjórn öll, og öll skólamálefni á hendur falið — er þessi maður kennir ábyrgð á, og kirkjan og skólarnir gjöra kraflist hönnum reikningsskap — og í öllum málefnunum nútíðir hann sig, við biskupa landsins, og á því hinumtveggja, kjemur fram hin andlega bæði atriðin að framangreindu — fram með þessari kirkjumálaþrautstjórnini.

Næsta grein, hefir kirkjan í sambandi sinu, við ríkinu, og hina veraldlegu stjórn, eins og þjóðkirkkir, sem nátengdist hjá þjóðunum, með skoðun kirkjubragi —, en kirkjuna varða menn, líka að skoða í sambandi við sjálfa sig, á sambandi við sína eigin tegsjóður: hvernig hin sýnilega lýsir sjer; í sambandi við hina ósýnilega: í trúarjátning sinni, og Guðsþjónustuhugsjónd. — í þessu verður hið sýnilega hjálog, að líka upptil hinnar ósýnilegu — upp til Krists, svo sem hinnar æðstu, eilífu þjónnrejndar. Trúarjátninganna, milli Prótest. og Kath., er falgjörn í ólíkri skoðun, á tegsjón kirkjunnar, og hinni sýnilegu kirkju — og þessi ólíka skoðun, hefur djúpa sjerkennilega þýðingu. Samkvæmt hinni svokallaða kristnu kirkju, okkar. — en þjandaðin á milli hinnar sýnilegu og ósýnilegu, fánýtunni meiri, enn eptir skoðun Kaþólskra. Þetta stendur í sambandi við hina ólíku skoðun á synderinu (Pelag.): sambandið milli hinnar sýnilegu og ósýnilegu, er kaula mjög misjafnt skatað —. Prótest. kirkjan, þó hún viðurkjenni einingu, milli hinnar sýnilegu og ósýnilegu — þá tekur hún framm, að þessi eining sje að koma í ljós, hin sýnilega kirkja sje að nálgast meira og meira hina ósýnilegu, en til þess punkti hún að endurbætast, gjegnum sífelldu siðabót. Ef menn skoða þetta á annan veg, þá gjefa menn sagt, að hugmyndin um það kirkjulega og kristilega, er ólíkt ákvedið í báðum kirkjjunum — meir siða kveðilegt —. Kath. trúarjátning, tekur fullkomna einingu, milli þess kirkjulega og kristilega. Prótest. þrátt móti segja, að þessi eining skapist gjegnum mismuninn, sem liggi í eðli hlutarins, því að hvorutveggir sjeu óaðgreinanlegir frá sönnun. Kath. segja, að íhverju atriði — jafnvel í smáhlutum, stóru og smáu atriði — við hvert hátæri, sje samræmi, milli þess kristilega og þess kirkjulega ("congruent"?), því Kath. neita algjörlega aðgreiningunni; hin Rk. kirkja er "infallibilis"?. Symb. Kaþólskan segir: "Illa una ecclesia errare non potest in fidei et morum disciplina tradenda cum a spiritu sancto gubernetur"?. Prótest. kirkjan játar því, að heilur Andi, sje kirkjunnar andi, og að Kristur sje eilífur með tilskipunum sínum, — en Krist tilskipanir eru líka það einasta atriði, sem nær kirkja segir, að algjörlega eining sje, milli þess kristilega og kirkjulega, en þar sem hið mannlega blandast, þar er einingin ekki fullkomin, og það játar hún í eðlinu með-vitund sinni syndir; og því sje sífeld kirkjubót — hennar endurbætting — nauðsynleg hinir þetta sjálag, — hvir þetta sýnilega samfjelag —. Af þessari mismunandi skoðun, verður öll breyting, og allar trúmunanir, alt öðruvísi tekin í kirkjunni: — Í kirkju Kaþólskra skiftir það með nærsomi hvert og útvegir, við bætir í stöku greinunum, því hún þarf annan að hagga, og ekki neitt að bæta, í trúarhreiði og tilskipununum, það er alt "infallibile"= "infallibile"?. Þvert á móti kannast okkar kirkja við, — (hin alkristna kenna sem hún svo er, að hún er [illegible] — en það er hún nú hvergi, þar er að skipta alkristin, enda [illegible] kristin, hin Lúterska kirkja, er kallað svo, og þó enn betur sjeðan, sem langt frá algjörri kirkju, að hún þurfi að bæta alt hjá sjer, það sem mannlegur andi hafði — og hafnist — gjöri hvarvetna að alt, nema sjálfs Drottins kennslunnar eða tilskipanir: "Sakramentin", og hans Orð — hið heilaga [illegible] gjörs anda, — hans hið eilífa sannleiksins orð —. Því nauðsynlega kannast alltaf við, að hinu sýnilega fjelagi sje skörnum ábótavant — hin tvíeinfestislega autoritet kirkjunnar og Tilskipanir, hitti ekki í því -lega hina sambærilega hugmynd —, það samsfeðislega er einingin í hinni ósýnilegu kirkju, Guðsríki. Enn nær kirkjur útlistar líka, hina nánu aðgreiningu, á hinu kristilega og kirkjulega, sem að skoðun hinnar hjá ljónunum hinna ókirkjulegu trúarflokka, sem taka sig út úr hinni sýnilegu kirkju, og sem kunnst líka